

Helppoa kuin hengittäminen?

Tekisi mieli ajatella, että vuorovaikutus on yhtä helppoa kuin hengittäminen – kaikkihan sen osaavat, vauvasta asti. Mutta taitaa kyllä olla niin, ettei moni meistä aikuisista osaa edes kunnolla hengittää, tai ainakin stressin keskellä unohdamme syvään hengittämisen rauhoittavan voiman. Yhtä lailla toiveajattelua taitaa olla, että meidän tapamme kommunikoida olisi aina kaikille osapuolille voimauttavaa.

Uskon, että monet lasten hoitotyön ammattilaiset ovat luonnostaan hyviä vuorovaikutuksessa lasten kanssa. Me kyykistymme lapsen tasolle, otamme leikin avuksi, välitämme lapsesta ja osoitamme sen hänelle ymmärrettävällä tavalla. Mutta sitten tulevat järjestelmät – sairaalan historiallisen hierarkkiset käytännöt, kuntoutuksen ammattilaiskeskeiset perinteet ja muut järjestelmäkeskeiset järjestelmät – ja estävät meitä toteuttamasta sitä vuorovaikutusta, jossa olemme hyviä. Kun järjestelmä ottaa vallan, me alistumme sen palvelijoiksi ja tyydymme yrittämään kuljettaa lapsen systeemin läpi ilman suurempia vahinkoja.

Tässä lehdessä esitellään monia menetelmiä, joilla vuorovaikutusta voidaan parantaa sekä aikuisten välillä että

aikuisten ja lasten välillä. Ne luovat toivoa siitä, että näidenkin järjestelmien sisällä tai ehkä vähitellen järjestelmiä muuttamalla lapsetkin voisivat oikeasti tulla kuulluiksi. Lisää vuorovaikutusaiheesta kuulet muuten myös Lanen koulutuspäivillä Turussa huhtikuussa 2018 (katso tiedot lehden takasivulta).

Muista kuitenkin se, että pelkkä uuden menetelmän käyttöönotto ei riitä. Mikään menetelmä ei saa onnistuneen vuorovaikutuksen ihmeitä toteutumaan, jos eivät meidän asenteemme toista kohtaan muutu. Mutta asenteita – uutta tapaa nähdä toinen – voi kyllä oppia. Ja hengittämistäkin. ■

Johanna Olli

päätoimittaja,

Lanen puheenjohtaja